

Matka Venäjälle 18.-20.3.2017

Oli tavallinen lauantai-aamu. Olin lupautunut Tiiksan ja Mujejärven bruasnikkoihin eli 25-vuotisen toiminnan juhlaan. Minua oli sinne pyydetty. Lähes 25 vuotta on kulunut ensimmäisistä käynneistäni. Muistelin itsekseni niitä mielenkiintoisia aikoja... Neuvostoliitto oli hajonnut ja Venäjä syntynyt. Päästiin mieli kiehtovaan itään, sanoisinko "villiin itään". Ainakin kylillä uutisia kuullessa "sarafaaniradion" kautta vaikutti lähi-alue todella villiltä idältä. Ja koko Karjala museoalueelta - ajassa ainakin 50 vuotta jäljessä. Kylillä puhuttiin venäjää, inkerin- ja karjalankieltä, vironkielisiäkin sanoja vilahteli joukossa. Tutustuttiin myös Tiiksan kyläneuvostoon, kyläpäällikköön, Ostraan ja sen ihmisiin. Inkeriläisten kotien ovia auottiin. Kaikesta yhteydestä iloittiin. Niinpä aina saimme kuulla: "Mänköä Jumalan kera ja tulkua taas sitten katsomaan, älkää unohutako meitä." Kylän lapsiinkin tutustuttiin ja tulevaisuutta katseltiin toiveikkaasti kasvavan nuorison kautta.

Siinäpä vuodet kuluivat. Tullimuodollisuudet pysyivät suunnilleen samoina. Vain tullimiehet vaihtuivat. Lakia tulkittiin kohtalaisen samanlaisesti ja pienet nyanssit muodostuivat vain siitä kuka virkailija kulloinkin otti meidät rajalla vastaan. Opimme vähitellen tunnistamaan, kuka on Jura, kuka Gennadi, kuka Repolan oma poika jne. Tiesimme jo tullin alkupäässä, millaisia nyansseja on odotettavissa. Mutta kaikki meni yleisesti ottaen kuitenkin hyvin, sillä emmehän tieteen tahtoen halunneet rikkoa maan lakeja. Matkoja tehtiin eri kylille ja kaupunkeihin, tutustuttiin ihmisiin, ystäviin, museoihin riippuen viisumistamme. Inkerin kirkon työyhteydessä asteltiin sitten kirkkoihin ja seurakuntiinkin hengellisen työn viisumeilla. Kaikki tapahtui laillisesti ja vapaasti.

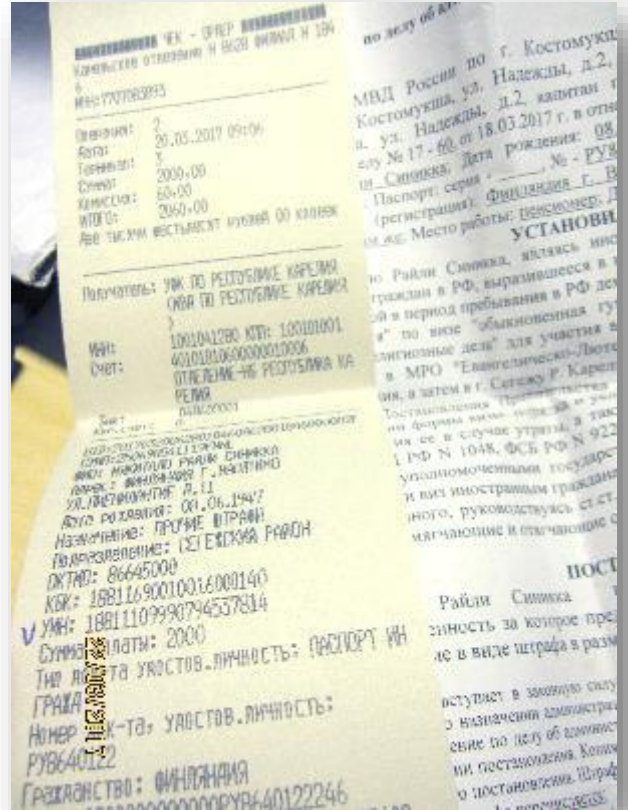
Vähitellen Venäjän federaatiossa kuitenkin rukattiin ja täsmennettiin lakeja, uniformuja, teitä jne. - Miliisistä tuli poliisi. KGP:stä oli jo aiemmin tullut FSB ja kauppojen hyllyt täyttyivät vuodelta yhä monipuolisimmista "produkteista". Ei tarvinnut, eikä saanutkaan tuoda "humanitääriä" kohtuuttoman paljon. Ihmiset myös alkoivat muistella neuvosto-aikaa, että "oli se sellainen aika, jotta..." Luottamus oli molemmin puolelta. Tulli "rullasi ja rabotti" omassa aikataulussaan. Kaikki meni "normaalna" eli normaalisti. Emme syyllistyneet rikoksiin, emme ainakaan tietoisesti. Emmekä olisi halunneet tehdä niin jatkossakaan.

Segesan kaupunkinäkö Bulvar Sovetov valtakadulta.

Mutta kun la 18.3. aamulla vuonna 2017 saavuimme pienen seurueen kanssa tullialueelle noin klo 10 Venäjän federaation aikaa, niin yhtäkkiä meistä tehtiinkin 25-vuotistaipaleen päätteeksi rikollisia. Hengellisen työn viisumien sijasta olimme kulttuuriviisumeilla liikenteessä kohti itää. Ja siinä tutkimisen aihe ja syy! Tarkemman tutkimisen ja kuulustelun alkukimmokkeena oli kirjallisuus, vaikka se ei kuulemma ollutkaan loppupelissä ongelma vaan meidän viisumit! - Itselleni tuleva matka oli enemmän kulttuuriviisumin kuin religion viisumin mukainen, sillä minulle ko. matka oli ensisijaisesti Tiksa-Mujejärven 25-vuotisen toiminnan juhlaonnittelujen ja ystävävierailujen luontoinen, mutta toisin ajateltiin ja arvailtiin tullissa, - siis siinä vaiheessa vasta nokka kohti Venäjää – FSB:n miehet päättelivät koko seurueen matkan tarkoituksen yhdeksi ja samaksi, koska olimme samassa autossa. He rankaisivat koko seuruetta saman kaavan mukaisesti jo varmuuden vuoksi, vaikka rikosta ei vielä voitu todentaakaan! - Mutta kaiken varalta, kaiken varalta... ja tarpeeksi suurella haavilla, jotta mehevät sattumat osuisivat FSB:n kauhaan. Meitä saateltiin kuin suurempiakin gangstereita loppujen lopuksi kohti Kostamuksen poliisilaitosta!

"Maksettu on velkani mun." Kiitos...

Menimme metallinpaljastimen läpi peräkkäin kuin Havukan pojat saunaan. Kolmen tunnin rajalla kuulustelun, pöytäkirjojen tekemisen ja "duumailun" sekä 40 kilometrin matkan jälkeen vierähti vielä parisen tuntia, kun poliisi ja poliisin sihteeri saivat väännettyä meille sakkolaput kouraan. Sakot oli maksettava venäläiseen pankkiin kymmenen päivän sisällä. Toivoimme, että ehtisimme maksaa ne samana päivänä, mutta kun pankit olivat jo sulkeutuneet n. klo 16 paikkeilla, oli otettava vara-varasuunnitelma käyttöön. Pruasniekkoihin emme tietenkään ehtineet ja virkakunnan toimesta matkamme suunta vaihtui. Vihdoin iltahämärissä pistäydyimme syömään paikassa, jossa ystävämmme odottivat uskollisesti. Tuo ystävällinen teko lämmitti mieltä ja sammutti päivän nälän.

Karjalassa ruokittiin FSB:n kourissa nälkiintyneet, syntäreillä oli "pirokki" ja muut herkut. Segesassa kaupunkipulutkin saivat riittävästi murusia.

Niin minäkin jaksoin vielä kerran tarkistaa venäjää osaavan kanssa "bumaska"-kopioita ja silloin lopullisesti selvisi, että virkakunta siis oikeasti määräsi suunnan ja aikataulun! En siis jäänyt neljän hengen seurueesta Tiiksan kohdalla pois, vaan alkuperäisestä suunnitelmasta poiketen seurasin tullin yli tullutta seuruetta uskollisesti kuin hai laivaa aina Segesaan asti! Otin itsekseni tuon matkareittimuutoksen Taivaallisen Isämme kädestä todeten; - No, saanpa tavata vielä Segesan ihmisiä ja nähdä mielenkiintoisen kaupungin sekä mielenkiintoiset talot, kadut ja kaikki mukavat muistot vuosien varrelta. Sain osallistua myös toisten mukana ystävämme Ljuban syntymäpäiville. Kukaan ei tarkistellut sunnuntain aikana passejämme ja oli sikäli rauhallinen pyhäpäivä.

- Sitten maanantai-aamuna 20.3. klo 9 paikkeilla olin toisten kanssa pankkien auetessa maksulappu kourassa maksamassa elämäni ensimmäistä sakkoa! - Segesan pankissa palveltiin meitä ystävällisesti ja mieliala oli "slohkin"-keveä ja aurinko paistoi... - Köyhdyin tilapäisesti noin 32 euron verran, mutta rikastuin unohtumattoman ja uuden kokemuksen verran. Viikonlopun aikana tuli siis suoritetuksi naapurimaan kulttuuriin ja lakitulkintoihin perehdyttämiskurssi. Sitten muutamat ystävät antoivat vielä lahjat ja tuliaiset sumkaan eli kassiin sekä toivottivat ruokailloille meille kaikkea taivaallista siunausta ja "harose darogaa" eli hyvää tietä kotia kohti. Mikäpä siis kulttuurimatkaa tehdessä!

Saavuimme jälleen tulliin ma 20.3. noin klo 14 Venäjän aikaa. Tällä kertaa siis nokka kotia kohti... Virkailijat olivat ystävällisiä, eivätkä näyttäneet muistelevan enää pahalla menneitä "rikoksiamme", eivätkä säikähtäneet myöskään meidän ilmestymistä virkakunnan tutkivien silmien alle passeinemme ja viisumeinemme!

- Niin, mainittakoon, että vaikka valvontakoneisto meidän kulkureittimme ja mahdollisten kulkureittien varrella oli tietysti työssä yli viikonlopun ja piti huolen siitä, että joko saataisiin meidät - rikoksesta epäillyt henkilöt - todistettua syyllisiksi tai ehkä siksikin, ettei uusia rikoksia pääsisi syntymään, olivat he nyt tyytyväisiä oman työnsä tehokkuuteen. Ps. Minua oli kyselty Mujejärveltäkin, mutta olin tietysti menossa Segesaan, kun kerran itse niin kirjoittivat kuulustelupöytäkirjoihin. - Palatessa tullin tyytyväisyys oli siis meillekin tyytyväisyyttä lisäävä asia, sillä lainkuuliaisinaanhan me käyttäydymme kulttuuriviisumin edellyttämällä tavalla. - Matkallakin soivat venäjänkieliset, korkeatasoiset laulut. Lisäksi harjoittelimme oopperaesitystä ja esityspaikkaakin jo mietittiin, mutta sitten esitykset jäivät haaveeksi, kun tullista luiskahdettiin liian nopeasti kotimaan puolelle. Ja täällä tietysti laulun aiheet muutettiin ja hyräiltiin: "Kotimaani onpi Suomi, Suomi armas synnyinmaa..."

Summa summarum

- Iso maa, isot minuutit! Suuret kysymykset, ei vastauksia kaikkiin kysymyksiin! Paksut bumaskat, kaikki kuitenkin normaalia! Ongelma, ei problemaa...!? - Pravda, oikeustaju erilainen... "Ne snaju." - En tiedä! Luovutanko? Niiden pään sisään en pääse. Kohautan olkapäitäni ja katselen kulttuuriviisumin aukeamaa. Vielä taitaisi kulttuuriviisumilla olla käyttöä, jos kaiken haluaisin federaation kulttuurista oppia.

Tällainen oli matka kulttuuriviisumilla koko Karjalan kokoiselle museoalueelle ja "pruasnikkiesityksiin" aikoville maaliskuussa vuonna 2017.

Raili